

Des del carrer

Fra Valentí Serra de Manresa presenta «La huerta de San Francisco»

«Els àpats són un moment de pregària i d'acció de gràcies»

Carme Munté

Si hi ha un religiós mediàtic per antonomàsia aquest és sens dubte fra Valentí Serra de Manresa, caputxí, historiador, arxiver i col·laborador de Ràdio Estel i de *Catalunya Cristiana* amb les seves seccions dedicades a les herbes remeieres, l'horticultura i la cuina caputxina. Amb la barba característica dels seguidors de sant Francesc d'Assís, fra Valentí Serra també s'inspira en el *Poverello* en el seu amor a la natura i el conreu de la terra. L'hort del convent dels caputxins de Sarrià s'ha convertit en el seu particular «paradís» a la terra. Dins de la col·lecció de llibres que publica periòdicament a l'Editorial Mediterrània, i que han esdevingut un autèntic *best-seller*, ara presenta en castellà *La huerta de San Francisco. Los secretos de horticultura de los conventos capuchinos*.

En un moment d'auge de la recuperació dels horts urbans i familiars, quina és l'aportació d'aquest llibre?

Doncs ofereix la recuperació d'antigues tradicions hortícoles dels caputxins que, com dic al llibre, foren els conreadors a les ciutats d'Europa dels primers horts urbans *avant la lettre* a través d'una agricultura respectuosa, gens agressiva, i tothora de tarannà ecològic. Per això he titulat el llibre *La huerta de San Francisco*.

L'encíclica ecològica del papa Francesc demana també de l'Església que recuperi la seva tradició secular. Què poden aportar-hi els caputxins?

Els caputxins tenim un patrimoni molt ric en el camp de l'espiritualitat i del franciscanisme, però també en la cultura popular i tradicional. Pel que fa al conreu dels horts, els frares sempre hem volgut que produïssin només allò que les comunitats necessiten per al seu sosteniment, sense forçar mai la terra amb un conreu intensiu per

obtenir-ne un màxim rendiment (amb espais expressament sense conrear destinats a les flors i herbes remeieres) i, també, a saber aprofitar els excedents amb els confitats naturals, sense additius, per no malmetre res. Moltes d'aquestes tradicions foren posades per escrit i, atès el seu valor i actualitat, les he recuperat i divulgat en aquestes publicacions que han gaudit d'una gran acceptació i ressò mediàtic.

Estem en l'any internacional dels llegums, quina és la seva importància per a l'alimentació familiar?

Els llegums han ajudat durant segles al sosteniment de famílies i comunitats religioses: eren la millor provisió de rebost, ja que asseguraven el plat principal de molts àpats i, des d'antic, es coneix el valor nutricional dels llegums; fins i tot, explica la Bíblia, que el nét d'Abraham, Esaú, un dia que estava afamat, es vengué la primogenitura per un plat de llenties!

Cada vegada hi ha més consciència de la necessitat de portar una alimentació sana i equilibrada. Els productes necessaris els trobem a l'hort?

Les hortalisses conreades a les

hortes familiars, conventuals o monàstiques, no només ens abasten productes de la terra de més qualitat (més vitamínics i remineralitzants), de major proximitat (quilòmetre zero: de l'hort a la taula!), de temporada (que són els productes que necessita el cos i que cal menjar-los al seu moment, quan ens els dona la terra), sinó que, sobretot, també converteixen els àpats en un moment de pregària on agraïm a Déu que hagi beneït i acompanyat el nostre esforç de conrear la terra, i així entenem millor que allò que posem a taula és fruit de la terra, do de Déu i treball nostre.

Agustí Codinach

Fra Valentí amb una escarola barba de caputxí, a l'hort del convent de Sarrià.

Rauxa

La interessada idolatria dels famosos

Eduard Brufau

Un dels pitjors mals de la nostra societat és l'adulació cega de què gaudeixen rics i famosos. Esportistes, actors, cantants, gurus de les noves tecnologies i fins i tot cuiners són exaltats continuament pels mitjans de comunicació i les xarxes socials, i se'ls dediquen programes i revistes especialitzades. Convertits en déus, se n'explica la vida i miracles amb tota mena de detall i en alguns casos, per justificar tanta llagoteria servil, se'n lloen els presumptes valors o l'activitat benèfica.

Que siguin sobretot les persones amb menys oportunitats econòmiques i formatives les més propenses a deixar-se enlluernar pels famosos indica que aquesta actitud,

d'espontània i lliure, en té ben poc. Aquesta adoració és enèrgicament fomentada, aprofitant la gran capacitat de l'home per idolatrar qui menys li convé. És una forma de control indirecte sobre la població per part del poder que extermina eficaçment la capacitat crítica i qualsevol rastre de pensament. En moments de crisi profunda com l'actual, mantenir la gent que passa dificultats encantada davant del televisor, pendent dels famosos i no d'ella mateixa, és la millor garantia de pau social. Naturalment, les víctimes no en són conscients i, mogudes per una enveja disfressada d'admiració, s'enfonsen en la pobresa econòmica i espiritual mentre alimenten sense saber-ho els seus propis botxins.